

Nr 162.

Av herr **Hansson** i Skediga, *om statsbidrag till sommarresor för landsbygdens barn.*

I årets statsverksproposition föreslår chefen för socialdepartementet under femte huvudtiteln ett anslag på 1,000,000 kronor för att bereda barn från städer och andra tätbebyggda samhällen möjlighet till sommarvistelse på landet. En sådan vistelse måste anses vara av den största betydelse för barnens hälsa och framtida utveckling.

Anslaget torde liksom föregående år komma att användas på så sätt, att de barn, som äro i behov därav, erhålla fria resor vid färd till landet och åter. Av propositionen framgår, att det är socialministrerns avsikt att sådana bidrag endast skola komma barnen från städer och stadsliknande samhällen till del. Vi se med oro och bekymmer, huru landsbygden och landsbygdens barn sättas på undantag.

På sistone ha allt flera tecken framkommit, vilka tyda på att den lägre sociala standard, som förefinnes på landsbygden, börjat uppmärksammas mera allmänt. I en redogörelse för resultatet av läkarundersökningar av efterbesiktigade värnpliktiga konstaterar professor Sven Ingvar i Lund bland annat, att landsbygdens värnpliktiga representera en lägre åtminstone fysisk standard än städernas. Man frågar sig ovillkorligen, om icke den kortare medellängd och det ökade antalet skelettdeformiteter, som säkert kunde konstateras hos landsbygdens värnpliktiga, kunna anses som uttryck för en lägre social standard hos landsbygdens befolkning jämfört med städernas. Vid alla mätningar, som företagits av olika befolkningsgrupper, finner man i regel, att en burgen befolkningsgrupp med högre levnadsstandard är resligare till kroppsväxten än de fattigare. Det synes logiskt att uppfatta de påvisade skillnaderna som uttryck för större fattigdom på landsbygden än i städerna. Som särskilt ofördelaktiga faktorer, ägnade att inverka menligt på hälsotillståndet bland landsbygdens ungdom, må nämnas det hårda kroppsarbetet, som börjar redan under barnaåren vid 10—12 års ålder och som sedermera fortsätter utan avbrott, så länge individen lever. Någon yrkesinspektion av minderåriga arbetare på landsbygden har ju aldrig förekommit, och det förhåller sig faktiskt så, att många minderåriga på landet, särskilt bland småfolket, redan under barnaåldern tvingas till ett hårt kroppsarbete, som medför skador på skelettsystemets utveckling.

Med hänsyn till dessa omständigheter finner jag det nödvändigt, att medel

av statsmakterna ställas till förfogande för att bereda också landsbygdens barn rekreation, främst i form av bidrag till skolresor. Vi påyrka därför, att det i propositionen föreslagna beloppet höjes med 500,000 kronor, som uteslutande skola användas till skolresor för landsbygdens barn.

I anslutning till vad jag sålunda anfört vill jag hemställa,

att riksdagen i samband med beviljandet av anslag till åtgärder till främjande av sommarvistelse på landet för barn från städer och andra tätbebyggda samhällen måtte besluta, att bidrag skall utgå till sommarresor även för landsbygdens barn och att i anledning därav det i Kungl. Maj:ts proposition angivna förslagsanslaget å 1,000,000 kronor höjes till 1,500,000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1943.

K. E. Hansson,
Skediga.
